

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců Mgr. Ondřeje Bartoše a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně: **České dráhy, a.s.**, IČO: 70994226
sídlem Nábřeží L. Svobody 1222, 110 15 Praha
zastoupený advokátem JUDr. Karlem Muzikářem, LL.M.
sídlem Křižovnické nám. 1/193, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 525/15, 118 10 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2023, č. j. MF-38413/2015/1203-19,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 1. 2023, č. j. MF-38413/2015/1203-19, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 15 342 Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupce žalobkyně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V této věci se krajský soud zabýval zejména otázkou, zda se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně tím, že s vybraným dodavatelem, společností ŠKODA VAGONKA a.s., uzavřela dodatek č. 1 ke kupní smlouvě, kterým došlo ke změně

zadávacích podmínek týkajících se uplatnění smluvní pokuty za prodlení s dodáním. Zabýval se také přiměřeností vyměřeného odvodu za porušení rozpočtové kázně.

2. Regionální rada regionu soudržnosti Severovýchod (dále jen „poskytovatel dotace“) uzavřela s žalobkyní smlouvu o poskytnutí dotace dne 22. 10. 2010. Předmětem této smlouvy bylo poskytnutí dotace na projekt „*Moderní spojení Královéhradeckého a Pardubického kraje*“ s registračním číslem CZ.1.13/1.2.00/16.01039, a to na pořízení 5 ks nových železničních kolejových vozidel. Poskytnutá dotace měla činit 40 % z celkových způsobilých výdajů projektu, nejvýše však 274 020 000 Kč.
3. Úřad Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod (dále jen „správce daně“) vydal platební výměr ze dne 4. 6. 2015, č. j. RRSV 7824/2015, jímž žalobkyni vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 272 000 000 Kč. Správce daně shledal, že žalobkyně zvýhodnila vybraného dodavatele ŠKODA VAGONKA a.s., neboť s ním uzavřela dne 12. 6. 2012 dodatek č. 1, kterým došlo ke změně zadávacích podmínek týkajících se uplatnění smluvní pokuty za prodlení s dodávkou. Žalobkyně se dodatkem č. 1 vzdala smluvní pokuty, čímž narušila ekonomickou rovnováhu smlouvy a omezila možné nabídky jiných uchazečů. Tento postup pak představoval podstatnou změnu provedenou v rozporu se zákonem č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“). Správce daně dospěl k závěru, že při připuštění výhodnějších podmínek pro uchazeče v zadávací dokumentaci mohla žalobkyně obdržet více nabídek, z nichž mohla být některá ekonomicky výhodnější. Pokud by uchazeči věděli, že po nich žalobkyně v případě provozování jednotek ve zkušebním provozu s cestujícími nebude požadovat smluvní pokutu za prodlení s dodávkou, podali by nabídku, která mohla být ekonomicky výhodnější než nabídka vybraného uchazeče.
4. Proti rozhodnutí správce daně žalobkyně podala odvolání, o kterém žalovaný rozhodl nejprve rozhodnutím ze dne 20. 6. 2018, č. j. MF-38413/2015/1203-11. Žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že původně vyměřený odvod ve výši 272 000 000 Kč snížil na částku 68 000 000 Kč. Shledal totiž, že odvod původně stanovený ve výši 100 % poskytnuté dotace není přiměřený důsledkům porušení rozpočtové kázně.
5. Žalobkyně následně rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 6. 2018 napadla žalobou u zdejšího soudu. Krajský soud žalobě vyhověl. Rozsudkem ze dne 19. 6. 2020, č. j. 31 Af 28/2018 - 227, zrušil napadené rozhodnutí a platební výměr správce daně, neboť shledal, že správce daně upřel žalobkyni procesní práva postupem, kdy fakticky zahájil řízení vydáním konečného rozhodnutí.
6. Žalovaný podal proti rozsudku ze dne 19. 6. 2020 kasační stížnost, které Nejvyšší správní soud vyhověl rozsudkem ze dne 21. 1. 2022, č. j. 10 Afs 251/2020 - 45. Nejvyšší správní soud konstatoval, že krajský soud pochybil, pokud zrušil rozhodnutí správce daně spolu s rozhodnutím žalovaného a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, aniž by se zabýval tím, zda vady prvostupňového řízení napravil žalovaný v odvolacím řízení.
7. V pořadí druhým rozsudkem ze dne 10. 8. 2022, č. j. 31 Af 28/2018 - 338, krajský soud opět zrušil napadené rozhodnutí ze dne 20. 6. 2018. V tomto rozsudku vyhověl námitce žalobkyně, dle níž výrok platebního výměru a napadeného rozhodnutí neobsahoval právní kvalifikaci - tedy odkaz na konkrétní zákonná ustanovení, která měla žalobkyně porušit.

8. Žalovaný poté v dalším řízení vydal v záhlaví specifikované rozhodnutí. V odůvodnění uvedl, že se zabýval pouze odstraněním vady v podobě nepřesné právní kvalifikace jednání žalobkyně. S ohledem na závěry krajského soudu v rozsudku ze dne 10. 8. 2022 k věcné kvalifikaci všech pochybení však již řízení více nedoplnil. Napadeným rozhodnutím proto změnil platební výměr ze dne 4. 6. 2015 tak, že za slova „*porušení rozpočtové kázně*“ se vkládají slova „*podle § 22 odst. 2 písm. b) zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění zákona č. 465/2011 Sb.*“ Současně setrval na původním znění výroku, kterým změnil výši odvodu z částky 272 000 000 Kč na částku 68 000 000 Kč. V ostatních částech ponechal platební výměr beze změny.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

9. Žalobkyně se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a platebního výměru správce daně. V úvodu žaloby shrnula, že napadené rozhodnutí i platební výměr jsou nezákonné a věcně nesprávné. Vyměřený odvod je nadto zjevně excesivní a nepřiměřený závažnosti a důsledkům porušení rozpočtové kázně, které je žalobkyni vytýkáno. Žalovaný navíc řádně neprovedl test proporcionality odvodu ve vztahu k závažnosti vytýkaného porušení rozpočtové kázně a sazbu opravy ve výši 25 % z celkových způsobilých výdajů aplikoval zcela mechanicky dle nezávazných metodik a pokynu, v rozporu se zákonem a ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU.
10. Konkrétně namítla, že uzavřením dodatku č. 1 nevznikla nesrovnalost ani nedošlo k porušení rozpočtové kázně.
11. Žalovaný vycházel z rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2019, č. j. 9 Afs 153/2019-73. Odkaz na uvedená rozhodnutí je však nedostačující, neboť se v nich ani jeden z příslušných orgánů nezabýval tím, zda uzavřením smluvních dodatků postupem v rozporu se zákonem o veřejných zakázkách došlo současně i k porušení rozpočtové kázně či nesrovnalosti. Žalovaný pak na vlastní hodnocení rezignoval.
12. Podle žalobkyně nelze mechanicky dovozovat, že jakékoliv porušení zákona o veřejných zakázkách má automaticky za následek i porušení rozpočtové kázně či nesrovnalost. Tento závěr podporuje i znění § 22 odst. 1 a 2 zákona č. 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), ve kterém je definováno porušení rozpočtové kázně a neoprávněné použití peněžních prostředků. Totéž plyne i z definice nesrovnalosti v čl. 2 odst. 7 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nijak nevypořádal s tím, že finanční prostředky obdržené na základy smlouvy o dotaci žalobkyně použila v souladu se zákonem a touto smlouvou. Uzavření dodatku č. 1 nemohlo vynaložení finančních prostředků nijak ovlivnit. Žalobkyně využila dotací získané prostředky v plném rozsahu k uhrazení kupní ceny za elektrické vlakové jednotky. Kupní cena byla výsledkem řádného zadávacího řízení a nebyla nijak navýšena ani nebyly jinak změněny její parametry.
13. Žalobkyně zdůraznila, že uzavření dodatku č. 1 nemohlo ani hypoteticky vést ke ztrátě v rozpočtu Evropské unie či České republiky, neboť smluvní pokuta není příjmem projektu, který by měl být odečten od způsobilých výdajů projektu, ale je zavedena za účelem kompenzace škody vzniklé příjemci. K tomu odkázala na čl. 55 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 a na čl. 65 odst. 8 nařízení č. 1303/2013.
14. V další části žaloby namítala žalobkyně nepřiměřenost vyměřeného odvodu s ohledem na závažnost vytýkaného pochybení a nesprávné provedení testu proporcionality. Uvedla, že pro vyčíslení výše korekční sazby nelze vycházet z paušálních sazeb oprav obsažených v Rozhodnutí Komise č. C(2013) 9527 („pokyny Evropské komise“). Nejedná se o právně závazný dokument pro žalovaného, neboť dopadá na útvary Evropské komise. Správní orgány jej neměly aplikovat a dávat mu přednost před zákonem a rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. Žalovaný pak sice snížil výši odvodu na 25 % z celkových způsobilých výdajů, ale postupoval mechanicky dle pokynů Evropské komise. To je zřejmé i z toho, že postup neopřel o jakékoliv přezkoumatelné odůvodnění, proč zrovna taková sazba by měla být přiměřená k závažnosti vytýkaného porušení a k situaci žalobkyně.

15. Postup žalovaného byl v rozporu se zákonem. Podle § 22 odst. 5 zákona o rozpočtových pravidlech ve znění účinném ke dni porušení rozpočtové kázně platilo, že *„Při stanovení výše odvodu orgán příslušný podle odstavce 7 nebo 9 přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace.“* Protože zákon výslovně ukládal orgánům daňové správy povinnost zabývat se závažností zjištěného porušení a vlivem na dodržení účelu dotace, mělo napadené rozhodnutí obsahovat odůvodnění, jak žalovaný takové posouzení promítl do výše celkového odvodu.
16. Žalovaný postupoval rovněž v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu. Z té plyne, že při stanovení výše odvodu je správce daně vždy povinen zohlednit princip, že odvod musí být proporcionální závažnosti porušení a též přihlížet k tomu, zda byl naplněn účel použití dotačních prostředků. Jde například o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2014, sp. zn. 2 As 106/2016, ze dne 31. 3. 2014, sp. zn. 2 Afs 49/2013, nebo ze dne 26. 10. 2016, sp. zn. 1 Afs 117/2016. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2018, sp. zn. 1 Afs 291/2017, je třeba vycházet z rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně vyměřeného odvodu.
17. Obdobné závěry vyplývají i z rozhodovací praxe Soudního dvora EU. Ten v rozsudku ve věci C-406/14 ze dne 14. 7. 2016 konstatoval, že *„[...] pokud jde o mechanismus finanční opravy upravený v článku 98 nařízení č. 1083/2006, je třeba konstatovat, že tento článek v souladu s jeho odstavci 1 a 2 členským státům ukládá, aby provedly finanční opravu, pokud byla zjištěna nesrovnalost. Odstavec 2 první pododstavec tohoto článku však příslušnému vnitrostátnímu orgánu rovněž ukládá, aby určil výši opravy, kterou je třeba uplatnit s přihlédnutím ke třem kritériím, a sice povaze zjištěné nesrovnalosti, její závažnosti a finanční ztrátě, která dotčenému fondu vznikla. Pokud se jako ve věci v původním řízení jedná o jednotlivou, a nikoli systémovou nesrovnalost, posledně uvedený požadavek nutně předpokládá přezkoumání ad hoc s přihlédnutím ke všem okolnostem každé konkrétní věci relevantním ve vztahu k jednomu z těchto tří kritérií.“*
18. Pokyny Evropské komise obecně stanoví pro různé nesrovnalosti sazby ve výši 100 %, 25 %, 10 % a 5 % v závislosti na závažnosti porušení. Pro vytyčanou nesrovnalost v projednávané věci je ovšem v pokynech stanovena jednotná sazba ve výši 25 % s tím, že o možnosti zohlednit závažnost porušení nehovoří. Podle žalobkyně je tato pevná výše sazby v rozporu se zákonnými kritérii a rozhodovací praxí Nejvyššího správního soudu, neboť neumožňuje zohlednit konkrétní okolnosti věci, závažnost porušení ani vliv na účel dotace.
19. V souvislosti s požadavkem na odůvodnění výše odvodu poukázala na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 6. 12. 2022, sp. zn. 65 Af 68/2020, který se týkal totožného skutkového a právního základu, tedy dodatku č. 1 v souvislosti s dodávkou elektrických jednotek od společnosti Škoda Vagonka. Soud dospěl k závěru, že výše odvodu stanovená ve výši 25 % celkových způsobilých výdajů nebyla v platebním výměru dostatečně odůvodněna, neboť se správci daně nevypořádali s argumenty žalobkyně ohledně okolností zmírňujících závažnost porušení.
20. V rozsudku ze dne 27. 5. 2021, č. j. 8 Afs 130/2019-35, poté Nejvyšší správní soud konstatoval, že ani v případě, kdy se poskytovatel a příjemce v dotační smlouvě předem dohodnou na použití konkrétních sazeb, nemůže správce daně při stanovení výše korekce

rezignovat na posouzení okolností daného porušení rozpočtové kázně. Správce daně je povinen výši odvodu stanovit vždy tak, aby zohledňovala závažnost porušení.

21. Žalobkyně poukázala také na to, že ve věci použití pokynů Evropské komise a sazeb oprav vznesl italský správní soud regionu Lazio předběžnou otázku (C-545/21). Soudní dvůr EU o otázce dosud nerozhodl, nicméně generální advokát ve stanovisku ze dne 15. 12. 2022 uvedl, že pokyny nejsou pro členské státy závazné a že i při jejich existenci musí správce daně posoudit povahu zjištěné nesrovnalosti, její závažnost a finanční ztrátu, která fondu vznikla.
22. Žalovaný proto postupoval v rozporu se zákonem, jestliže neprovedl řádný test proporcionality a v rozporu s § 22 odst. 5 zákona o rozpočtových pravidlech a judikaturou Nejvyššího správního soudu aplikoval pevně stanovenou sazbu finanční opravy 25 % podle pokynů Evropské komise.
23. Žalobkyně namítla, že žalovaný měl při posouzení přiměřenosti výše odvodu zohlednit řadu polehčujících okolností. V době uzavření dodatku č. 1 byly již jednotky, kterých se týkalo zpoždění, plně způsobilé k provozu. Dodatek tedy překlenoval krátké období, než Drážní úřad vydá průkaz způsobilosti. Dodatkem zajištěný „zkušební provoz s cestujícími“ je pak ekvivalentem běžného provozu. Žalobkyně v jeho rámci smí přepravovat cestující, z čehož plyne, že žalobkyně naplnila účel kupní smlouvy v původních dodacích termínech a též účel dotace. Uzavření dodatku č. 1 umožnilo dostát také závazkům ze smlouvy o závazku veřejné služby v drážní dopravě uzavřené mezi žalobkyní a příslušnými kraji. Tím žalobkyně zabránila vzniku smluvních sankcí z důvodu neplnění závazku. Z původní kupní smlouvy taktéž neplynul nárok požadovat tento typ zkušebního provozu, neboť zkušební provoz s cestujícími nebyl dle příslušných právních předpisů nutnou součástí dokončení dodávky ze strany prodávajícího, resp. nutnou podmínkou pro získání rozhodnutí Drážního úřadu. Žalobkyně tedy neměla jinou možnost, než se pokusit tuto variantu s prodávajícím vyjednat. Dodatek č. 1 pak obsahoval také další ustanovení, která byla pro žalobkyni přínosná. Žalobkyně nově získala již v průběhu zkušebního provozu s cestujícími právo uplatňovat smluvní pokuty spojené s nesplněním dohodnutých koeficientů provozuschopnosti. Dodatek č. 1 také prodloužil záruční dobu o dobu zkušebního provozu s cestujícími. Komplexní ekonomické posouzení nákladů je předmětem znaleckého posudku č. 12/2016 ze dne 15. 8. 2016, v němž znalec konstatoval, že „[...] *Dodatek 1 změnil hospodářskou rovnováhu smluvního vztahu výrazně ve prospěch společnosti ČD*“. Ke znaleckému posudku správní orgány nepřihlédly, ani jím neprovedly důkaz. Řešení přijaté dodatkem č. 1 (tedy zkušební provoz s cestujícími) se týkalo pouze jednotky č. 01, která měla být dodána do 19 měsíců. Pouze u této jednotky nastal problém s tím, že drážní úřad dostatečně rychle nerozhodl o schválení. Jednotky č. 02 - 07 měly dodací termíny 30 a více měsíců a Dodatek se jich netýkal, nebyly provozovány v režimu zkušebního provozu s cestujícími a ve vztahu k nim nedošlo k odpuštění smluvní pokuty.
24. Žalobkyně poukázala na skutečnost, že také ÚOHS v rozhodnutí ze dne 25. 9. 2015, č. j. S0646/2015/VZ-303331/2015/531/JDO, a v rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 7. 11. 2016, č. j. R328/2015/VZ-44706/2016/321/BRY identifikoval řadu polehčujících okolností, které zohlednil při stanovení výše pokuty. Z těchto rozhodnutí přitom vycházel i žalovaný v napadeném rozhodnutí. S přihlédnutím k těmto polehčujícím okolnostem pak ÚOHS uložil pokutu ve výši 200 000 Kč, ačkoli maximální výše pokuty

mohla činit zhruba 124 mil. Kč. To podle žalobkyně značí, že ÚOHS považoval pochybení žalobkyně za marginální.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

25. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě shrnul skutkový stav. Vázán právním názorem soudu ve zrušujícím rozsudku napravit vady výroku spočívající v neurčitě vymezení skutkové podstaty porušení rozpočtové kázně. Ostatní námitky žalobkyně označil soud za nedůvodné a v nynější žalobě se opakující.
26. Odvod za porušení rozpočtové kázně byl žalobkyni uložen podle § 22 odst. 2 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech ve znění zákona č. 465/2011 Sb. Žalobkyni nebyl uložen za to, že by porušila sjednaný účel dotace (jak tvrdí v žalobě), ale za to, že porušila povinnost stanovenou zákonem o veřejných zakázkách, která souvisela s účelem, na který byly peněžní prostředky poskytnuty. Žalobkyně uzavřením dodatku č. 1 porušila § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách, neboť umožnila podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících ze smlouvy, kterou uzavřela s vybraným uchazečem, která by v původním zadávacím řízení umožnila účast jiných dodavatelů. Žalobkyně porušila i čl. XXII odst. 12.1 smlouvy o poskytnutí dotace, ve kterém se zavázala, že při výběru dodavatele bude postupovat podle zákona o veřejných zakázkách.
27. Uvedené pochybení shledal ÚOHS, správní soud a potvrdil jej také Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 As 153/2019-73. Žalovaný jakožto správce daně byl vázán těmito pravomocnými rozhodnutími podle § 99 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád. O tom, že porušení zákona o veřejných zakázkách představuje porušení povinnosti stanovené právním předpisem, za které lze uložit odvod za porušení rozpočtové kázně, přitom není v judikatuře pochyb (žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 Afs 59/2012-34).
28. Žalovaný nepochybil, pokud při stanovení výše odvodu vycházel z pokynů Evropské komise. Tento postup připouští také judikatura (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 4 Afs 297/2018 - 29). Jestliže žalobkyně podstatně změnila smlouvu na veřejnou zakázku takovým způsobem, že při použití v původním zadávacím řízení by tato změna mohla umožnit účast jiných dodavatelů, protože se vzdala nároku na smluvní pokutu ve výši přes 24 mil. Kč, považuje žalovaný odvod ve výši 68 mil. Kč za přiměřený. Žalovaný provedl správně i test proporcionality, a to konkrétně na 25. straně napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že žalobkyně sice použila dotaci plně ke smluvnímu účelu, avšak nesplnila podmínku postupovat při realizaci veřejných zakázek v souladu se zákonem. Tuto podmínku porušila uzavřením dodatku č. 1, čímž mohlo dojít k ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky.
29. K existenci polehčujících okolností spočívajících v nouzové situaci, která žalobkyni vedla k nedovolené změně kupní smlouvy, žalovaný uvedl, že v napadeném rozhodnutí přezkoumával pouze důvody uložení odvodu a jeho výši. Nepříslušelo mu zohlednit jiné okolnosti, které žalobkyni vedly k pochybení. Takovou možnost má pouze Generální finanční ředitelství, které může odvod (částečně) prominout na základě žádosti a důvodů hodných zvláštního zřetele.

IV. Replika žalobkyně

30. Žalobkyně odkázala na náleží Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2023, sp. zn. III. ÚS 1344/23, ve kterém Ústavní soud potvrdil pro oblast dotací, že test proporcionality je nezbytný a nelze jej prominout. Z náleží jednoznačně plyne, že postup správců daně v této věci byl nesprávný, neboť se nezabývali konkrétními okolnostmi případu a nevzali v úvahu celou řadu faktorů snižujících závažnost vytýkaného porušení rozpočtové kázně.

V. Jednání

31. Při jednání konaném dne 28. 11. 2023 zástupce žalobkyně odkázal na podanou žalobu a na judikaturu, která žalobní argumentaci podporuje (náleží Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2023, sp. zn. III. ÚS 1344/23, rozsudek Soudního dvora EU ze dne 8. 6. 2023 ve věci C-545/21). Z rozsudku SDEU vyplývá povinnost členských států zajistit, aby za účelem určení použitelné finanční opravy provedly (při dodržení zásady proporcionality) zohlednění každého jednotlivého případu, přičemž musí zohlednit povahu a závažnost nesrovnalostí, jakož i finanční dopad na dotýčný fond.
32. Pověřený zástupce žalovaného sdělil, že skutkový stav ve věci posuzované Ústavním soudem je odlišný; proto se náleží na nyní posuzovanou věc nevztahuje. Skutečnost, že podstatná změna původní smlouvy je v sazebníku finanční oprav reflektována sazbou 25 %, samu o sobě považuje za proporcionální. Dále uvedl, že v předloženém rozhodnutí SDEU označil za žádoucí použití pokynů Evropské komise a sazeb v nich uvedených pro to, aby stejné případy byly posuzovány stejně.
33. Dokazování nebylo prováděno. Závěrem strany setrvaly na svých dříve vznesených návrzích.

VI. Posouzení věci krajským soudem

34. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí žalovaného.
35. Žaloba je důvodná.
36. Předmětem sporu v této věci je posouzení otázky, zda se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně tím, že s vybraným dodavatelem, společností ŠKODA VAGONKA a.s., uzavřela dodatek č. 1 ke kupní smlouvě, kterým došlo ke změně zadávacích podmínek týkajících se uplatnění smluvní pokuty za prodlení s dodáním. Je jím také posouzení přiměřenosti vymezeného odvodu za porušení rozpočtové kázně.

Uzavřením dodatku č. 1 byla porušena rozpočtová kázeň

37. Žalobkyně nejprve namítla, že uzavřením dodatku č. 1 ke kupní smlouvě nevznikla nesrovnalost a nedošlo k porušení rozpočtové kázně. Žalovaný se tímto nezabýval, přičemž nelze mechanicky dovozovat, že jakékoliv porušení zákona o veřejných zakázkách má automaticky za následek i porušení rozpočtové kázně.
38. Krajský soud se k této námitce se vyjádřil již v rozsudku č. j. 31 Af 28/2018-338. Zde shledal, že dodatek č. 1 změnil hospodářskou rovnováhu smluvního vztahu, mohl mít vliv na výběr nejvhodnější nabídky a jeho uzavřením byla porušena rozpočtová kázeň. Ve shodě se žalovaným dospěl k závěru, že žalobkyně postupovala v rozporu se zásadou rovného zacházení tím, že s vybraným uchazečem uzavřela dne 12. 6. 2012 dodatek č. 1

ke kupní smlouvě, jímž změnil ujednání v kupní smlouvě dotýkající se smluvní pokuty tak, že nebude oprávněna po vybraném uchazeči požadovat smluvní pokutu za prodlení s dodávkou jednotlivé jednotky za dobu, kdy tato jednotka bude zadavatelem provozována ve zkušebním provozu s cestujícími.

39. „Nesrovnalost“ je vymezena podle čl. 2 odst. 36 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 jako *jakékoli porušení ustanovení unijního nebo vnitrostátního právního předpisu týkajícího se jeho uplatňování, které vyplývá z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu zapojeného do provádění fondů ESI, a v důsledku jehož je nebo by mohl být poškozen rozpočet Unie tím, že by byl z rozpočtu Unie uhrazen neoprávněný výdaj.*
40. „Porušení rozpočtové kázně“ je vymezeno v zákoně o rozpočtových pravidlech. Podle § 22 odst. 1 tohoto zákona v rozhodném znění bylo porušením rozpočtové kázně *každé neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých jako dotace nebo návratná finanční výpomoc z rozpočtu mj. z rozpočtu poskytovatele.*
41. „Neoprávněné použití peněžních prostředků“ vymezuje ustanovení § 22 odst. 2 písm. a), b) a c) téhož zákona jako *jejich použití, kterým byla porušena povinnost stanovená právním předpisem, přímo použitelným předpisem Evropské unie, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků. Za neoprávněné použití peněžních prostředků podle odstavce 1 se považuje také a) porušení povinnosti stanovené právním předpisem, přímo použitelným předpisem Evropské unie, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků, která souvisí s účelem, na který byly peněžní prostředky poskytnuty, b) porušení povinnosti stanovené právním předpisem, přímo použitelným předpisem Evropské unie, smlouvou nebo rozhodnutím o poskytnutí těchto prostředků, která souvisí s účelem, na který byly peněžní prostředky poskytnuty, ke kterému došlo před připsáním peněžních prostředků na účet příjemce a které ke dni připsání trvá; den připsání peněžních prostředků na účet příjemce se považuje za den porušení rozpočtové kázně; penále za porušení rozpočtové kázně se počítá ode dne následujícího po dni, do kterého měl příjemce na základě platebního výměru odvod uhradit, c) neprokáže-li příjemce peněžních prostředků, jak byly tyto prostředky použity.*
42. Podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách je *zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.*
43. Podle § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách *zadavatel nesmí umožnit podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících ze smlouvy, kterou uzavřel s vybraným uchazečem. Za podstatnou se považuje taková změna, která by za použití v původním zadávacím řízení umožnila účast jiných dodavatelů.*
44. Krajský soud v nyní projednávané věci neshledal důvod odchýlit se zde od původně přijatých závěrů. Nadále zastává názor, že uzavřením dodatku č. 1 žalobkyně porušila povinnost podle § 6 a § 82 odst. 7 písm. b) zákona o veřejných zakázkách. Tento závěr byl ostatně potvrzen také Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 8. 8. 2019, č. j. 9 As 153/2019-73. Krajský soud tedy vyšel ze skutečnosti, že uzavřením dodatku č. 1 žalobkyně založila podstatnou změnu práv a povinností vyplývajících z původní smlouvy. Jak přitom vyplývá z vymezení pojmu „porušení rozpočtové kázně“ v zákoně o rozpočtových pravidlech, dochází k němu neoprávněným použitím peněžních prostředků, za které se považuje mimo jiné porušení povinnosti stanovené právním předpisem či smlouvou o poskytnutí prostředků, která souvisí s účelem, na který byly peněžní prostředky poskytnuty. Jestliže v jiném řízení správce daně, potažmo správní soudy uzavřeli, že žalobkyně se takto vymezeného porušení povinnosti dopustila,

dopustila se rovněž porušení rozpočtové kázně podle § 22 zákona o rozpočtových pravidlech. Žalobkyně si přitom musí být tohoto závěru vědoma, neboť sama v nynějším řízení odkazovala na rozsudek Krajského soudu v Ostravě – pobočky Olomouc ze dne 6. 12. 2022, č. j. 65 Af 68/2020-112, ve kterém soud zaujal k této námitce totožný postoj jako zdejší soud, a to již v původním řízení.

45. Jakkoli je tedy samotné vlastní hodnocení žalovaného v napadeném rozhodnutí k tomuto závěru relativně stručné, považuje je soud za dostatečné a především za správné. Žalovanému nelze vytýkat, že se obsáhleji nezabýval samotným porušením rozpočtové kázně, neboť to přímo vyplývá z porušení ustanovení zákona o veřejných zakázkách. To, že žalovaný své závěry opřel především o rozhodnutí předsedy ÚOHS ze dne 7. 11. 2016, č. j. ÚOHS-R328/2015/VZ-44706/2016/321/BRy, jako o pravomocné rozhodnutí orgánu veřejné moci, považuje soud za postup plně v souladu se zákonem. Dané rozhodnutí předsedy ÚOHS jednoznačně předurčuje naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 22 odst. 2 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech (k tomu srov. také rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 Afs 59/2012-34).

46. V této souvislosti soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 153/2019 - 73, v němž se soud v bodu [44] přiléhavě vyjádřil k námitkám, které žalobkyně uplatňuje ve vztahu k naplnění znaků porušení rozpočtové kázně opakovaně i nyní, tedy že došlo k naplnění účelu dotace, k použití prostředků na tento účel a nebyl nijak navýšen jejich objem: *I s ohledem na to, co bylo řečeno k otázce marginality změny smluvních ujednání, se však lze ztotožnit se závěry krajského soudu obsaženými v bodě 27. napadeného rozsudku. Výchozím předpokladem je, že termín dodání (včetně smluvních sankcí za jeho nedodržení) představuje jeden ze zásadních parametrů veřejné zakázky, na základě něhož dodavatelé zvažují svou účast v zadávacím řízení a podobu svých nabídek. Jakákoliv významnější změna těchto parametrů veřejné zakázky by měla být s ohledem na smysl a účel ustanovení § 82 odst. 7 zákona o veřejných zakázkách v zásadě vyloučena. Jak přiléhavě konstatoval krajský soud, je taktéž zásadně nepřípustné do uzavřené smlouvy zasahovat změnami komplexního charakteru v různých smluvních otázkách, neboť tyto změny by mohly vést k širokým a často zpochybnitelným disputacím o tom, nakolik se jednotlivé změny ve smlouvě vzájemně „vykřívají“. Takto změněná smlouva se poté ještě více odlišuje od smlouvy, která byla v souladu se zadávacími podmínkami s vybraným uchazečem uzavřena. Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že z předmětného dodatku plynou pro stěžovatelku taktéž určitá pozitivita (zejména zkušební provoz s cestujícími a rozšíření záruky). V důsledku provedené změny byl nicméně režim dodání 4 jednotek, které měly být dle smlouvy dodány nejdříve, výrazným způsobem odlišný od toho, který byl s vybraným dodavatelem sjednán ve smlouvě uzavřené v souladu se zadávacími podmínkami. Ostatní dodavatelé, kteří mohli zvažovat svou účast v zadávacím řízení, přitom tuto okolnost nemohli v době podávání nabídek předpokládat. Skutečnost, že stěžovatelka za úpravu termínu dodání a vzdání se sankce za jeho nedodržení získala určitou protihodnotu, tedy pro posouzení věci nemá zásadní význam.*

47. Tyto námitky proto nemohou mít význam ani v nyní posuzované věci pro určení, zda se žalobkyně dopustila porušení rozpočtové kázně (mají však vliv na hodnocení přiměřenosti odvodu - viz dále). Žalobkyně porušila právní předpisy evropského práva prostřednictvím zákona o zadávání veřejných zakázek, což incidentně vedlo k naplnění skutkové podstaty porušení rozpočtové kázně podle zákona o rozpočtových pravidlech. Není přitom rozhodné, že nedošlo k navýšení kupní ceny a došlo k naplnění účelu

dotace (k tomu srov. také např. rozsudek NSS ze dne 20. 8. 2020, č. j. 7 Afs 34/2019 - 41). Soud má za to, že právní úprava dopadající na tuto věc jiný výklad nepřipouští.

Žalovaný se nedostatečně zabýval přiměřeností vyměřeného odvodu

48. Žalovaný podle žalobkyně nesprávně vycházel z paušálních sazeb oprav obsažených v pokynech Evropské komise. Ačkoliv snížil výši odvodu na 25 %, postupoval zcela mechanicky, neboť opomenul odůvodnit, proč zrovna taková sazba by měla být přiměřená k závažnosti porušení a k situaci žalobkyně. Nadto se nezabýval řadou polehčujících okolností, které žalobkyně namítla.
49. Krajský soud se k obdobně formulované námitce se vyjádřil již v rozsudku ze dne 10. 8. 2022, č. j. 31 Af 28/2018-338, přičemž tuto námitku posoudil jako nedůvodnou. V tomto rozsudku krajský soud připustil možnost použití pokynů Evropské komise, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 4 Afs 297/2018-29. Soud původně uzavřel, že správce daně i žalovaný dostatečně zohlednili požadavek proporcionálního stanovení výše odvodu vůči závažnosti vytýkaného pochybení a jejich závěry označil za přezkoumatelné.
50. Protože v nynějším řízení soud rozhoduje opětovně poté, co zrušil původní napadené rozhodnutí ze dne 20. 6. 2018, zabýval se znovu i nově formulovanou námitkou přiměřenosti vyměřeného odvodu. Námitku nyní shledal důvodnou.
51. Podle § 22 odst. 5 zákona o rozpočtových pravidlech v rozhodném znění *při stanovení výše odvodu přihlédne orgán příslušný podle odstavce 7 nebo 9 k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení účelu dotace.*
52. V části 2.3 bod 22. pokynů Evropské komise je vymezen druh nesrovnalosti jako „Podstatná změna prvků zakázky uvedených v oznámení o zakázce nebo zadávacích podmínkách“ a popis pochybení jako „Základní prvky zadání zakázky mimo jiné zahrnují cenu, povahu prací, lhůtu pro dokončení, platební podmínky a použité materiály. Pokud jde o to, co představuje základní prvek, je vždy nezbytné provést analýzu na základě posouzení jednotlivých případů“. Sazba opravy je stanovena na 25 % výše zakázky plus výše dodatečné částky zakázky vyplývající z podstatných změn prvků.
53. Krajský soud přisvědčil námitce, že žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost vyměřeného odvodu. Odchýlil se tedy od závěru dříve zaujatého v rozsudku č. j. 31 Af 28/2018-338, a to především na podkladu judikатурního vývoje. Soud ve svém závěru vycházel z nálezu Ústavního soudu ze dne 18. 10. 2023, sp. zn. III. ÚS 1344/23, a z rozsudku Soudního dvora ze dne 8. 6. 2023 ve věci C-545/21. Jedná se o recentní judikáty, které v době vynesení původního rozsudku krajského soudu neexistovaly; optikou v nich obsažených závěrů krajský soud tedy nyní nově posoudil námitku nepřiměřenosti odvodu za porušení rozpočtové kázně.
54. V nálezu sp. zn. III. ÚS 1344/23 konstatoval Ústavní soud, že z ústavněprávního hlediska je pak podstatné, že v podmínkách právního státu má být v každém konkrétním případě pečlivě zvažována intenzita nesplnění právní povinnosti (resp. zákonem stanovených podmínek) ve vztahu k negativním dopadům, z tohoto porušení vyplývajícím. Jinak řečeno: samozřejmě platí, že zákonodárce může nastavit zákonnou úpravu i velmi striktně a výslovně stanovit, že nesplněním jakékoliv jasně vymezené podmínky musí být žádost o dotaci odmítnuta. Je-li však v zákonné normě výslovně předvídáno správní uvážení poskytovatele dotace, musí této svojí povinnosti dostát. V opačném případě se totiž protíví základnímu

principu právního státu, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví (čl. 2 odst. 2 Listiny a čl. 2 odst. 3 Ústavy).

55. Takový postup, tedy užití správního uvážení, předvídá také zákon o rozpočtových pravidlech v § 22 odst. 5. Postup, kdy důvodem pro určení výše odvodu by bylo pouze porušení rozpočtové kázně, Ústavní soud výslovně hodnotí jako nezákonný:

31. Vyjadřuje-li se však vedlejší účastník v tom smyslu, že »žalobkyně požadovala proplatit výdaje, které vznikly před podáním žádosti, proto jí byla dotace krácena. Žalovaný musí přistupovat ke všem žadatelům stejně a je povinností žalobkyně, aby dodržovala dotační podmínky« (viz bod 10 či 22 rozsudku městského soudu), pak je zjevné, že vedlejší účastník jiné možnosti a priori vyloučil a splnění podmínek obsažených v hypotéze spojuje pouze s jedním možným právním následkem – krácením dotace v plné výši. Fázi správního uvážení tedy jednoznačně pominul a důvodem ke krácení dotace bylo pouze nesplnění podmínek poskytnutí dotace. To potvrzuje i sám vedlejší účastník, který označil požadavek na provedení správního uvážení, případné (i částečné) vyplacení dotace v případě nesplnění podmínek, stejně jako nelpění na striktním formalismu přímo za absurdní (viz vyjádření vedlejšího účastníka k ústavní stížnosti).

32. Takový výklad však nemůže Ústavní soud akceptovat. V této souvislosti nelze uznat ani argumentaci vedlejšího účastníka rovným přístupem k žadatelům, neboť smyslem správního uvážení je naopak právě možnost zohlednění specifických okolností posuzované věci tak, aby postihy příjemců dotací nebyly nepřiměřeně tvrdé a nevedly k nim důvody, které jsou marginální.

56. Ve světle uvedených závěrů má krajský soud za to, že posouzení přiměřenosti odvodu, jak je učinil žalovaný, nemůže obstát. Žalovaný odkázal v odůvodnění napadeného rozhodnutí na nutnost vycházet ze stejných principů v případech ukládání odvodů za porušení rozpočtové kázně, tedy na výše opravných sazeb uvedených mimo jiné v pokynech Evropské komise. Jedná se sice o správný výchozí postoj, nelze se na něj však omezit s tím, že bude automaticky uložen odvod ve výši opravné sazby, jak ji vymezují pokyny Evropské komise. Druhým krokem, který je správce daně povinen učinit, chce-li dané sazby užít, je posouzení přiměřenosti výše odvodu ve vztahu k závažnosti porušení, vlivu na účel dotace a situaci žadatele. To ostatně předvídá i zákon o rozpočtových pravidlech v § 22 odst. 5, jak soud uvedl výše. K tomu soud rovněž odkazuje na odstavec 35 nálezu Ústavního soudu, který tento postup zdůrazňuje s odkazem na dosavadní praxi Nejvyššího správního soudu: *jak přitom vyplývá z výše citované rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, krácení dotace nesmí být přepjatě formalistické a nepřiměřené ve vztahu k závažnosti porušení a naplnění účelu dotace. To je nutné posoudit právě v kontextu existence specifických okolností případu stěžovatelky, zejména existence již její první žádosti o dotaci, která byla bezesporu podána před realizací opatření k úspoře energie. Tato okolnost například zjevně dokládá, že stěžovatelka byla fakticky dotačním programem motivována. Další okolností, která může ovlivnit závěr vedlejšího účastníka, je i jeho vlastní značně nestandardní postup nejen ve smyslu (svým způsobem zavádějící) komunikace se stěžovatelkou po podání žaloby proti zastavení řízení o první žádosti o dotaci, ale i ohledně délky lhůt, ve kterých byly žádosti vedlejším účastníkem vyřizovány (viz níže). Součástí správního uvážení (sic! – pozn. soudu) by mělo být rovněž posouzení, zda šlo ze strany stěžovatelky o zneužití dotace, jak poskytovatel hodnotil závažnost porušení podmínek a jeho vliv na dodržení účelu dotace, resp. zda by byl vyplacením dotace popřen smysl a účel dotačního programu. O rozsahu*

krácení dotace by pak mělo být rozhodováno s ohledem na zásadu přiměřenosti postihů v dotačním právu.“

57. Tentýž závěr přijal Soudní dvůr ve věci C-545/21, kde mimo jiné odpovídal na otázku, zda musí být čl. 98 odst. 1 a 2 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 vykládán v tom smyslu, že v případě nesrovnalosti dle čl. 2 bodu 7 tohoto nařízení, jsou členské státy povinny automaticky uplatnit sazbu finanční opravy ve výši 100 %, nebo zda jim přísluší, aby za účelem určení použitelné finanční opravy provedly posouzení každého jednotlivého případu, zejména s ohledem na zásadu proporcionality.
58. Podle čl. 98 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 členské státy na prvním místě odpovídají za vyšetřování nesrovnalostí, přičemž jednají na základě důkazů o jakékoli významné změně ovlivňující povahu nebo podmínky provádění nebo kontroly operací nebo operačních programů, a za provádění požadovaných finančních oprav. Odstavec 2 tohoto článku upřesňuje, že členské státy musí provádět tyto opravy v souvislosti s jednotlivými nebo systémovými nesrovnalostmi zjištěnými u operací nebo operačních programů a uvedené opravy spočívají ve zrušení celého příspěvku na operační program z veřejných zdrojů nebo jeho části, přičemž berou v úvahu povahu a závažnost nesrovnalostí a finanční ztrátu, která fondům vznikla.
59. Na položenou předběžnou otázku Soudní dvůr odpověděl tak, že *čl. 98 odst. 1 a 2 nařízení č. 1083/2006 musí být vykládán v tom smyslu, že v případě „nesrovnalosti“, jak je definována v čl. 2 bodě 7 tohoto nařízení, ukládá členským státům, aby za účelem určení použitelné finanční opravy provedly při dodržení zásady proporcionality (sic! – pozn. soudu) posouzení každého jednotlivého případu, přičemž zohlední zejména povahu a závažnost zjištěných nesrovnalostí, jakož i jejich finanční dopad na dotýčný fond.*
60. Přestože předmětem řízení v citovaných rozhodnutích byl odvod za porušení rozpočtové kázně vyměřený v plné výši, tedy 100 % poskytnutých prostředků, má soud za to, že názory v nich uvedené je třeba při jejich zobecnění uplatnit také v situaci, kdy sazba finanční opravy činí 25 %. Není sporu o tom, že správce daně je oprávněn stanovit výchozí výši odvodu podle sazby při užití pokynů Evropské komise. Pokud by tedy výše odvodu dle pokynů za dané porušení činila 25 %, může nastat situace, kdy správce daně (při posouzení dalších okolností majících vliv na přiměřenost odvodu) na výši této sazby setrvá, neboť ji vyhodnotí jako přiměřenou. Takovému závěru však musí dle shrnuté judikatury předcházet vlastní přezkoumatelná úvaha, z níž bude zřejmé, jak se správce daně zabýval přiměřeností odvodu.
61. K tomu soud podotýká, že taková úvaha v napadeném rozhodnutí chybí. Žalobkyni je nutno přisvědčit v tom, že přdestřela značné množství okolností, které dle jejího názoru podstatně snižují závažnost porušení. V odůvodnění výše uloženého odvodu se pak žalovaný vyjádřil pouze k tomu, že žalobkyně použila dotaci plně k účelu uvedenému ve smlouvě o poskytnutí dotace. Jiné okolnosti, z nichž žalobkyně dovozovala nižší závažnost porušení, žalovaný v úvahu nevzal. Bez ohledu na to, zda žalobkyní tvrzené polehčující okolnosti nakonec budou mít vliv na výši odvodu či nikoli, má soud za to, že žalovaný byl povinen se jimi zabývat, a pakliže měl za to, že vliv na výši odvodu nemají, byl povinen tuto úvahu uvést v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Protože tedy napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné vypořádání přiměřenosti odvodu za porušení rozpočtové kázně s ohledem na všechny relevantní okolnosti, je v této části nepřezkoumatelná.

VII. Závěr a náklady řízení

62. Krajský soud z výše uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 1, 4 a 5 s. ř. s.). V dalším řízení se žalovaný bude zabývat přiměřeností vyměřeného odvodu za porušení rozpočtové kázně, zejména s přihlédnutím k žalobkyní tvrzeným okolnostem, které dle jejího přesvědčení mají snižovat závažnost daného porušení.
63. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení. Žalobkyně má právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč. Žalobkyně byla zastoupena advokátem, náleží jí proto také náhrada nákladů právního zastoupení sestávající z odměny advokáta za tři úkony po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, účast na jednání), včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g) a § 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)). Advokát je plátce DPH, náleží mu proto náhrada za tuto daň. Celkem náleží žalobkyni na náhradě nákladů právního zastoupení částka 12 342 Kč. Žalovaný je tedy povinen nahradit žalobkyni náklady řízení v celkové výši 15 342 Kč. Platební místo bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.

Poučení:

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 14. prosince 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu